

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., v právnej veci žalobcu: **M., R.**, proti žalovanému: **Správa katastra Spišská Nová Ves**, Markušovská cesta č. 1, Spišská Nová Ves, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 16. mája 2007, č. ROEP -C 12/2007-Ori, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S 53/2007-11 zo dňa 16. januára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S 53/2007-11 zo dňa 16. januára 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým žalovaný správny orgán Správa katastra Spišská Nová ves podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších

predpisov (ďalej len zákon) potvrdila, že J. a V. rod. Z. nadobudli vlastníctvo k pozemkom katastrálneho územia M. uvedených v tomto rozhodnutí každý v podiele $\frac{1}{2}$ vydržaním.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného, mal preukázať, že komisia ROEP v M. dňa 18.4.2007 návrh účastníkov správneho konania J. a V. rod. Z. posúdila podľa 7 ods. 3 zákona, keďže nezistila dôvod na postup podľa § 11 ods. 8 zákona; právni predchodcovia navrhovateľov, ich rodičia, F. a A. Z. rod. Č. kúpnu zmluvou zo dňa 19.3.1973 kúpili pozemok parc. č. 823/1 ako stavebný vo výmere 842 m² v tom čase zapísaný vo vl. spisu č. 67 pozemkovej knihy 6821, ev. č. listu 205; podľa identifikácie parciel zo dňa 7.2.1968 bola nimi aj užívaná; ONV v Spišskej Novej Vsi dňa 10.8.1961 im potvrdilo výstavbu rodinného domu na parc. č. 6821 (neskôr 823/1); na základe uznesenia Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi D 1721/92 zo dňa 8.8.1995 dom č. súp. 51 postavený na parc. č. 1166 kat. úz. M. LV č. 632 zdedila A. Z. rod. Č. a pokiaľ išlo o parc. č. 1165, 1166, 1167, a 1168 neboli predmetom dedičského konania ani pri vydaní osvedčenia o dedičstve č. 3D 50/2005, 5D Not 126/2005 zo dňa 14.9.2005; sporné pozemky sú evidované vo vlastníctve žalobcu na LV č. 313, čo potvrdzuje identifikácia zo dňa 15.5.2007. Aj podľa názoru krajského súdu navrhovateľa preukázali zákonnú podmienku podľa § 11 ods. 1, 4 a 5 zákona pre vydanie rozhodnutia o potvrdení nadobudnutých vlastníckych práv, pretože predloženými listinnými dôkazmi preukázali vydržanie dotknutých nehnuteľností zapísaných v registri C-KN parc. č. 1165, záhrada o výmere 64 m², parc. č. 1166, zastavená plocha o výmere 828 m², parc. č. 1167 zastavená plocha o výmere 16 m², parc. č. 1168, trvalý trávny porast o výmere 710 m², v kat. úz. M., každý v podiele $\frac{1}{2}$. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného správneho orgánu. Uznal, že v tomto konkrétnom prípade navrhovateľa v správnom konaní preukázali zákonnú podmienku nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 11 ods. 1 zákona v nadväznosti na ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka (OZ). Konštatoval, že nesporne bolo preukázané, že išlo o spôsobilý predmet vydržania, držba predchodcami navrhovateľov ako aj nimi samotnými bola dobromyseľná a bola nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby (§ 11 ods. 4 písm. a/ zákona), ktorú skutočnosť potvrdili aj nezaujatí svedkovia, v rozhodnutí správneho orgánu označení, vyhláseniami zo dňa 5.3.2006. Krajský súd zdôraznil, že pokiaľ ide o tvrdenie účastníka v správnom konaní, že sa cíti byť vlastníkom nehnuteľnej veci zapísanej na LV č. 313, potom z týchto vlastníckych práv pre neho by vyplývali aj také povinnosti, ktoré v skutočnosti nevlastnil, teda napr. udržiavanie pôdneho fondu, prisvojovanie si úžitkov z prípadnej úrody,

platenie daní a poplatkov a iné podobné vlastnícke práva a povinnosti. Poukázal na to, že žalobca si vindikačnú žalobu na súde neuplatnil. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

O náhrade trov konania krajský súd nerozhodol, pretože účastníkom žiadne trovy nevznikli (žalobca bol oslobodený od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a žalovanému trov konania nevznikli).

Proti uvedenému rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa nesprávne právne posúdenie veci majúce za následok nesprávne rozhodnutie. Uviedol, že svojim rozhodnutím krajský súd poprel základné právo vlastníť majetok deklarovaný v článku č. 20 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. a taktiež ochranu občianskoprávných vzťahov uvedenú v § 1 ods. 1 OZ, ktorý zakotvuje nedotknuteľnosť vlastníctva. Zdôraznil, že aj zákon č. 323/1992 Zb. Notársky poriadok v platnom znení v § 63 a § 63a taktiež vyžaduje vyjadrenia osôb, ktorým posledný zápis v katastri nehnuteľnosti preukazuje vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo právo zodpovedajúce vecnému bremenu, že nemajú k vzniku vlastníckeho práva alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu výhrady, a v prípade, že sa preukáže negatívne vyjadrenie týchto osôb, nevydá sa osvedčenie o vydržaní. Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že z vlastníckych práv vyplývajú aj také povinnosti, ktoré v skutočnosti nevlastnil a považoval ho v rozpore s ustanovením § 123 OZ. Konštatoval, že si vindikačnú žalobu neuplatnil, pretože sa stále cítil a cíti vlastníkom dotknutých nehnuteľností, ako aj že tieto nehnuteľnosti získal po navrátení zálohovaných spišských miest a ich opätovnom vtelení do Uhorska a súčasne, že kráľovná Mária Terézia potvrdila v darovacej listine z 5.6.1778 okrem iných práv mesta aj vlastnícke právo na mestské lesy, od ktorej doby nikto nerušil jeho vlastnícke právo, pričom do obvodu mesta patrili okrem samostatnej mestskej usadlosti aj príľahlé dediny a osady, medzi ktorými bola aj obec M. a je teda všeobecne známe, že v katastrálnom území M. sú pozemky, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu, o čom vedia všetci obyvatelia obce M., a preto dobrá viera nadobudnutia vlastníctva tu nie je možná, čo bolo známe aj právnym predchodcom vydražiteľov. Namietal správnosť tvrdenia, že držba bola dobromyseľná. Vyhlásenia svedkov považoval za tendenčné. Súčasne vyhlásenie obce M.

považoval za obchádzanie základného práva vlastníka nehnuteľností, keďže obec vedela, kto je vlastníkom týchto nehnuteľností. Ďalej vytykal súdu prvého stupňa, že v dokazovaní nezobral do úvahy dôkazy ním predložené a to list vydražiteľov zo dňa 20.11.2001, ktorým chceli vysporiadať nehnuteľnosti a boli si vedomí, že ich vlastníkom je žalobca. Ďalej namietal, že podľa jeho názoru správny orgán, ako aj súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberali ustanovením § 11 ods. 8 písm. b/ zákona, keďže v danej veci zo strany účastníkov konania ROEP nebolo preukázané nadobudnutie vlastníctva vydržaním žiadnym zo zákonom stanoveným spôsobom a práve žalobca preukázal k predmetným nehnuteľnostiam svoje vlastníctvo dostatočne v plnom rozsahu a s vydržaním týchto pozemkov nesúhlasil.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril a odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že v danej veci odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil navrhovateľom nadobudnutie vlastníckeho práva k žiadaným nehnuteľnostiam vydržaním, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný v rámci konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim v katastrálnom území M. potvrdil navrhovateľom J. a V. nadobudnutie vlastníckeho práva k žiadaným nehnuteľnostiam vydržaním.

Medzi účastníkmi preskúmvacieho konania ostal sporný výklad ustanovenia § 11 zákona.

Účelom zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov je v konaní o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim (ďalej len "konanie") zistiť dostupné údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim a na ich základe zostaviť a schváliť register obnovennej evidencie pozemkov (ďalej len "register"). Predmetom konania sú pozemky vymedzené plošne vlastníckymi vzťahmi alebo držbou (§ 3 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov - ďalej len katastrálny zákon), ktoré nie sú evidované alebo sú evidované neúplne podľa osobitných predpisov v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií (§ 8 ods. 1 písm. a) a b) a § 78 ods. 1 katastrálneho zákona) (ďalej len "pozemok"), ak v tomto zákone nie je ustanovené inak. Katastrálny úrad [§ 3 ods. 2 písm. a)] vyberie na konanie určený operát (napríklad § 8 katastrálneho zákona) (§ 1 ods. 1, 2, 3 zákona).

Podľa § 3 ods. 2 písm. a/ zákona vecne príslušným správnym orgánom na konanie v katastrálnych územiach, v ktorých operát pozemkového katastra sa zjednotil s operátom pozemkovej knihy a operát pozemkového katastra sa nezjednotil s operátom pozemkovej knihy, ale údaje v nich uvedené možno identifikovať, je katastrálny úrad (§ 10 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 266/1992 Zb.).

Podľa § 4 ods. 1, 2 písm. a, b, c/ zákona správny orgán zriaďuje pre každú obec komisiu na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim (ďalej len "komisia") (zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov). **Komisia spolupracuje so štátnymi orgánmi a s účastníkmi konania pri príprave a pri organizačnom zabezpečení zostavenia registra, zabezpečuje a zhromažďuje podklady potrebné na zostavenie registra a na rozhodnutie správneho orgánu podľa § 11 a 12, plní ďalšie úlohy podľa tohto zákona.**

Podľa § 5 ods. 1 zákona na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších

predpisov – ďalej len Správny poriadok), ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, alebo ak konanie neupravujú osobitné predpisy (katastrálny zákon).

Podľa § 6 ods. 1, 2 zákona podklady potrebné na zostavenie registra sa zisťujú z údajov poskytnutých nájomcami pozemkov, pozemkovými spoločnosťami alebo inými oprávnenými osobami, z katastrálneho operátu, štátnych archívov, z listín predložených účastníkmi konania, z výpovedí svedkov a z iných dôkazov získaných najmä pri prešetrovaní v obci. Správny orgán zabezpečí zostavenie návrhu registra na základe údajov zistených podľa odseku 1 a ďalších podkladov. Priebeh hraníc pozemkov v prírode sa spravidla nezisťuje.

Podľa § 11 ods. 1 až 11 zákona správny orgán na návrh účastníka konania (ďalej len "navrhovateľ") rozhodnutím potvrdí, že navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku vydržaním, ak sú splnené podmienky ustanovené týmto zákonom. Účastníkom konania je aj dedič oprávneného držiteľa.

Správny orgán v rozhodnutí podľa odseku 1 uvedie deň, ktorým navrhovateľ nadobudol vlastníctvo k pozemku vydržaním.

Návrh na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1 možno podať len na účely konania a najneskôr s podaním námietok (§ 7 ods. 2).

Návrh musí obsahovať skutočnosti o splnení podmienok vydržania ustanovených osobitným predpisom, (§ 134 OZ) pričom

- a) navrhovateľ si môže započítať aj čas pred účinnosťou osobitného predpisu, (Zákon č. 509/1991 Zb., ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník).
- b) prekážkou vydržania podľa tohto zákona nie je, ak pozemok bol v užívaní poľnohospodárskej organizácie alebo lesnej organizácie podľa skorších predpisov alebo ak je pozemok v čase podania návrhu v nájme (§ 22 zákona č. 229/1991 Zb.).

Navrhovateľ pripojí k návrhu dôkazy, ktoré má k dispozícii, alebo označí iné dôkazy, ktoré sú mu známe.

Komisia posúdi návrh rovnako, ako ustanovuje § 7 ods. 3; so svojím stanoviskom a s priloženými dôkazmi predloží návrhy správne mu orgánu na rozhodnutie.

Pri rozhodovaní podľa odseku 1 sa nepoužijú ustanovenia osobitného predpisu (§ 16 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov).

Správny orgán zamietne návrh na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1, ak

- a) nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa tohto zákona,
- b) si vlastnícke právo k pozemku uplatnila v tomto konaní aj iná osoba alebo ak vlastnícke právo k pozemku je predmetom konania podľa osobitného predpisu (Napríklad § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, § 9 zákona č. 229/1991 Zb.).

Proti rozhodnutiu podľa odseku 1 nemožno podať opravný prostriedok. Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa osobitného predpisu. (§ 247 až 250k Občianskeho súdneho poriadku).

Rozhodnutie podľa odseku 8 je konečné. Tým nie je dotknuté právo navrhovateľa domáhať sa určenia vlastníctva na súde podľa osobitného predpisu (§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku).

Nadobudnutie vlastníctva vydržaním na základe rozhodnutia vydaného podľa odseku 1 sa zapíše do registra. Tým nie je dotknuté právo iných osôb domáhať sa určenia vlastníctva na súde.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci správne zistil skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver a preto jeho rozhodnutie je skutkovo a právne správne. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Z citovaných právnych noriem vyplýva, že konanie o obnove evidencie nehnuteľností je technicky a právne zložitý proces, ktorý pozostáva z dvoch samostatných konaní, ktoré sú technicky a právne podmienené, a to z konania o zostavenie návrhu registra a z konania o schválenie registra. Komisia v konaní

o zostavenie návrhu registra o obnove evidencie nehnuteľností vypracuje návrh registra na základe údajov zistených podľa § 6 ods. 1 zákona, teda z údajov poskytnutých nájomcami pozemkov, pozemkovými spoločnosťami alebo inými oprávnenými osobami, z katastrálneho operátu, štátnych archívov, z listín predložených účastníkmi konania, z výpovedí svedkov a z iných dôkazov získaných najmä pri prešetrovaní v obci a ďalších podkladov, pričom priebeh hraníc pozemkov v prírode sa spravidla nezisťuje. **Proti tomuto návrhu je prípustné podať v zákonnej lehote námietky. Najneskoršie do uplynutia lehoty na podanie námietok majú osoby, ktorých sa toto konanie dotýka, právo podať návrh na konanie podľa § 11 zákona. Komisia ROEP posúdi dôvodnosť tohto návrhu a spolu s vlastným stanoviskom predloží návrh na rozhodnutie príslušnej správe katastra.**

V citovanej právnej norme ustanovenej v § 11 zákona zákonodarca zveruje do právomoci správe katastra rozhodovať o potvrdení vlastníckeho práva navrhovateľa titulom vydržania, pričom v tejto právnej norme ustanovuje podmienky a postup správneho orgánu v konaní o návrhu oprávnenej osoby, z ktorých vyplýva, že povinnosťou správneho orgánu je posudzovať splnenie zákonných podmienok vydržania v súlade s § 134 OZ.

Podľa § 134 ods. 1 až 4 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutel'nosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125). Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca. Pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

Podľa § 130 ods. 1 OZ ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán v danej veci správne posúdil návrh navrhovateľov a v súlade s § 11 ods. 1 zákona v spojení s § 134 OZ im potvrdil nadobudnutie vlastníckeho práva k žiadaným nehnuteľnostiam vydržaním. Listinné podklady predložené navrhovateľmi preukazujú skutočnosť, že ich právni predchodcovia, rodičia, tieto

nehnutelnosti užívali od roku 1964 a podľa názoru odvolacieho súdu do dobromyselnej držby (§ 130 OZ) vstúpili najneskôr v roku 1973 na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19.3.1973, ktorou odkupovali pozemok za účelom výstavby rodinného domu, keďže táto právna okolnosť mohla u nich spôsobiť presvedčenie, že pozemky, ktoré užívali od roku 1964 a na časti ktorých postavili so súhlasom vtedajších štátnych orgánov aj rodinný dom im patria. Vzhľadom k tomu, že predmetné pozemky uvedeným spôsobom užívali nepretržite od roku 1964 a po nich ich užívali ich deti, navrhovatelia, bola splnená aj ďalšia zákonná podmienka ustanovená v § 134 OZ a t. j. lehota oprávnenej držby desať rokov.

Na skutočnosti oprávnenosti držby nič nemení ani to, že navrhovatelia sa obrátili listom zo dňa 20.11.2001 na žalobcu za účelom usporiadania vlastníctva potom, ako zrejme zistili, že vec, ktorú majú v držbe viac ako 50 rokov je evidenčne vedená v prospech iného vlastníka, pretože samotná vedomosť o evidenčnom zápise o vlastníctve bez ďalšieho nie je spôsobilá narušiť oprávnenosť držby, keďže žalobca žiadnym úkonom smerujúcim proti držiteľom ich oprávnenosť držby nenarušil. Z uvedeného dôvodu odvolací súd na námietku žalobcu, že týmto listom navrhovatelia mali vedomosť, že vlastníkom dotknutých nehnuteľností je M. a preto nemohli byť oprávnení držiteľia, neprihliadol. Skutočnosť, že súd prvého stupňa sa s uvedeným listom ako s predloženým dôkazom žalobcu nevysporiadal, keďže to nevyplýva z jeho spisového materiálu, nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Odvolací súd neprihliadol ani na ďalšiu námietku žalobcu, že v danej veci neboli dodržané podmienky podľa zákona č. 323/1992 Zb. Notársky poriadok v platnom znení v ustanoveniach §§ 63 a 63a. Postup správneho orgánu oprávneného rozhodovať o potvrdení nadobudnutia vlastníctva vydržaním zákon ustanovuje v § 11 a v odkaze pod čiarou tohto ustanovenia v intenciách § 134 OZ. Právna úprava ustanovená v §§ 63 a 63a zákona č. 323/1992 Zb. v znení neskorších predpisov Notárskeho poriadku sa na konanie o návrhu podľa § 11 zákona nevzťahuje, z ktorých dôvodov správny orgán na uvedenú právnu úpravu ani nemal povinnosť prihliadať.

Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že súd prvého stupňa, ako aj správny orgán nevenovali pozornosť ustanoveniu § 11 ods. 8 písm. b/ zákona, pretože z preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj z rozsudku súdu prvého stupňa a z konaní im predchádzajúcich vyplýva, že danej veci venovali náležitú pozornosť a keďže boli splnené

podmienky pre vyhoveniu návrhu navrhovateľov podľa § 11 ods. 1 zákona, nebol právny dôvod pre ich postup podľa § 11 ods. 8 písm. b/ zákona.

Odvolačí súd neprihliadol ani na námietku žalobcu, že súd prvého stupňa poprel jeho základné právo vlastníť majetok deklarované v článku 20 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. a súčasne jeho právo podľa § 1 ods. 1 OZ.

Podľa článku 20 ods. 1, 3 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Vlastníctvo zaväzuje.

Podľa § 1 ods. 1 OZ úprava občianskoprávných vzťahov prispieva k napĺňaniu občianskych práv a slobôd, najmä ochrany osobnosti a nedotknuteľnosti vlastníctva.

Podľa § 123 OZ vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 126 ods. 1 OZ vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

Podľa § 130 ods. 2 OZ ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastník, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby.

Ústava Slovenskej republiky v článku 20 ods. 1 zaručuje právo vlastníť majetok a Občiansky zákonník v § 1 ods. 1 nedotknuteľnosť vlastníctva vlastníkovi. Vlastníctvo zaväzuje (článok 20 ods. 3, veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) a teda zaväzuje aj vlastníka starať sa o predmet svojho vlastníctva. Ústava Slovenskej republiky a ďalšie všeobecne záväzné právne predpisy zaručujú ochranu skutočnému vlastníkovi, teda tomu, kto nielen že je evidovaný v príslušných registroch ako vlastník, ale výkonom práva vykonáva práva svedčiace vlastníckemu, z ktorých dôvodov právny poriadok Slovenskej republiky ustanovuje výkon práva ako jeden z dôvodov pre nadobudnutie vlastníctva titulom vydržania.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že žalobca odvodzuje svoje vlastníctvo len na základe evidencie listu vlastníctva a právnych skutočností z dávnej minulosti, pričom uniklo jeho pozornosti, že na základe prechodu vlastníctva aj keď nie perfektnou zmluvou z roku 1973 a následným užívaním po dobu viac ako 50 rokov nastal iný skutočný právny stav dotýkajúci sa predmetných nehnuteľností, s ktorým zákon spája právne následky v zmysle § 11 ods. 1 zákona v spojení s § 134 OZ.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ Krajský súd v Košiciach žalobu zamietol, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci v súlade so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd súčasne poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutím správneho orgánu v danej veci nie je dotknuté právo žalobcu sa domáhať ochrany svojho vlastníctva v inom a to občianskoprávnom konaní na všeobecnom súde.

Odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože v tomto konaní bol neúspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 10. februára 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu